

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Novákové a soudců Mgr. Gabriely Vršanské a JUDr. Radima Pastrňáka, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. B.**, narozený dne „X“
bytem v ČR: „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. MV-167729-4/SO-2021,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 10. 12. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. MV-167729-4/SO-2021, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-24996-6/DP-2021 ze dne 20. 9. 2021, kterým bylo zastaveno řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., neboť žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně nedoložil požadované zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.
(K.ř.č. 1 - rozsudek)

náležitosti žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a neprokázal, že nemohl vady žádosti v řízení před tímto správním orgánem odstranit.

2. Žalovanému správnímu orgánu vytýkal, že jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, dále je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu, správní orgán opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a dále uvedl, že rozhodnutí v obou stupních porušují ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména tedy § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Namítal, že správní orgán prvního stupně zastavil řízení o žádosti účastníka řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pro neodstranění podstatných vad žádosti, které bránily pokračování v řízení. Ke skutkovým okolnostem uvedl, že byl písemnou výzvou ze dne 2. 8. 2021 vyzván, aby odstranil vady své žádosti a doložil potvrzení o bezdlužnosti žalobce u Celní a Finanční správy. Tuto výzvu převzal zmocněný zástupce žalobce dne 2. 8. 2021 osobně na pracovišti MV ČR, OAMP, přičemž potvrzení o bezdlužnosti u Finančního úřadu obdržel již dne 5. 8. 2021. Na potvrzení od Celního úřadu bylo nutno čekat až do 25. 8. 2021. Jeho zástupce následně tyto požadované doklady osobně doložil na přepážce pracoviště OAMP v Ústí nad Labem, avšak k tomu nedostal žádné potvrzení. Důkazem je tak pouze jeho svědectví a kopie doložených dokladů, z nichž lze dovodit, že žalobce skutečně v rozhodném období, kdy doklady dle jeho tvrzení doložil, těmito skutečně disponoval. Dodal, že si je plně vědom toho, že skutečnost, že nemůže doložení dokladů ke své žádosti nyní prokázat, je jeho pochybením, resp. pochybením jeho zástupce. Avšak důsledky svého pochybení považuje za naprosto nepřiměřené a zásadu koncentrace tak, jak to učinil správní orgán i žalovaný, nelze použít. K tomu dodal, že důsledky zastavení řízení o žádosti žalobce (nutnost vycestovat, ukončit podnikání a život na území, ztráta výdělku ...) jsou naprosto nepřiměřeně intenzivnější než je důvod, pro který bylo řízení zastaveno, když v rozhodné době disponoval, a tedy splňoval, veškeré zákonem stanovené podmínky pro prodloužení jeho pobytu na území. V souvislosti se zásadou koncentrace namítal, že ve výzvě k odstranění vad žádosti nebyl řádně poučen o tom, jaké důsledky by mělo užití této zásady pro vyřízení jeho žádosti. Žalovanému a správnímu orgánu I. stupně dále vytýkal, že v odůvodnění závěr o tom, že zde je podstatná vada žádosti bránící pokračování v řízení, nezdůvodnily. Žalovaný toliko konstatoval, že žalobce svá tvrzení neprokázal, přičemž měl žalobce vyzvat k tomu, aby svá tvrzení blíže prokázal, či nařídil ústní jednání se zmocněným zástupcem, kde by tento svědčil k dané věci. Z napadeného rozhodnutí však nelze dovodit nic o tom, zda tvrzení žalobce jakkoli fakticky ověřoval, kontrolou evidence OAMP či dotazem příslušných pracovníků přepážky. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020, dle něhož pokud účastník doloží chybějící náležitosti alespoň v odvolacím řízení, již nic nebrání vyhovění žádosti, a je třeba zkoumat, zda je postup trvající na zastavení řízení přiměřený. Důsledky daného rozhodnutí mají podle žalobce zjevně dramatický dopad do jeho soukromého života (porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zde poukázal na čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES (rozsudek NSS ČR ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek NSS ČR ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30) a zdůraznil nutnost zkoumat individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

rodinný život. Navrhoval, aby zdejší soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dodal, že stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, přičemž všechny doklady byly řádně posouzeny. Pokud žalobce namítal, že doklady byly osobně doručeny správnímu orgánu I. stupně, tato námitka byla řádně vypořádána v napadeném rozhodnutí, když doložení těchto dokladů nebylo prokázáno. Důkazní břemeno leží na straně žalobce, přičemž správní orgány nejsou povinny žalobce vyzývat, aby tvrzené skutečnosti důkazně podložil. Pro vyhovění žádosti je nutné, aby byly doloženy všechny zákonné náležitosti. A pokud je doložena jen část z nich, žalobce neodstraní podstatnou vadu bránící pokračování v řízení. Žalobce byl vyzván k doložení náležitostí žádosti stanovených zákonem, a jestliže tyto nedoložil, v řízení o žádosti nemohlo být pokračováno. Za nepřiléhavý žalovaný označil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 4/2020 ze dne 16. 3. 2021, neboť žalobce nepřiměřenost (potažmo nejlepší zájem dítěte) v odvolacím řízení vůbec nenamítal. Pokud jde o žalobní bod týkající se nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, rovněž tento považoval za nedůvodný, neboť o žádosti nebylo rozhodováno meritorně, a proto pro posouzení přiměřenosti ani nebyl prostor. Aplikace § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nepředpokládá. Navrhoval, aby zdejší soud žalobu zamítl, s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
4. Zdejší soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal toto rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 2. 8. 2021 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž byl správním orgánem I. stupně výzvou ze dne 2. 8. 2021, kterou převzal jeho zmocněnec stejného dne, vyzván, aby odstraní vady žádosti spočívající v absenci dokladů podle § 178e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. (doklad o bezdlužnosti vydaný příslušným celním úřadem prokazující, že žalobce nemá evidován nedoplatek u orgánů Celní správy ČR a doklad o bezdlužnosti vydaný příslušným finančním úřadem prokazující, že žalobce nemá evidován nedoplatek u orgánů Finanční správy ČR). Ve výzvě byl žalobce poučen, že tyto doklady má doložit ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy a pokud tak neučiní a specifikované vady ve lhůtě neodstraní, bude řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

Žalobce požadované doklady nedoložil, a proto správní orgán I. stupně řízení o jeho žádosti usnesením ze dne 20. 9. 2021 zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že chybějící doklady jeho zástupce doložil na přepážce na pracovišti OAMP ČR, Berní 2261/1, Ústí nad Labem na neobjednané číslo, nenechal si o tom vystavit potvrzení a doklady se zřejmě ztratily mezi papíry úřednice OAMP. K odvolání připojil doklady vydané po rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný usnesením ze dne 10. 11. 2021 odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil (rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 11. 11. 2021).

8. Nejprve se soud zabýval námitkou nedostatečného skutkového stavu, kterou žalobce spatřoval v tom, že závěr správních orgánů o tom, že nedoložil příslušné doklady, není opřen o řádné dokazování. V řízení vedeném na základě žádosti leží důkazní břemeno primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28). Správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaný, vycházely ze správního spisu a tam založených podkladů, přičemž oba uzavřely, že požadované doklady do vydání rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalobce nedoložil. Pokud žalobce tvrdil, že tyto doklady správnímu orgánu doložil, k prokázání takového tvrzení nenavrhl žalovanému provedení žádného důkazu. V odvolání se omezil pouze na tvrzení, že tak učinil, nemá o tom žádné potvrzení a doklady se ztratily. V žalobě pak žalovanému vytýká, že tvrzení žalobce nijak neověřil. Zdejší soud v postupu žalovaného pochybení neshledal. V ustanovení § 3 správního řádu je sice upravena (pokud jde o dokazování a zjištění skutkového stavu) zásada materiální pravdy, ale tato zásada je korigována požadavkem procesní efektivity a ekonomie správního řízení. Žalobce nijak nespecifikoval období, v jakém měl doklady předložit, stejně jako neoznačil konkrétní okolnosti, z nichž bylo možno dovodit, že se tak skutečně stalo (označení přepážky, průběh tohoto úkonu, zda doklady byly pracovníkem přijaty jako doručené či odmítnuty, případně označení pracovníka správního orgánu, u něhož se tak mělo stát, apod.). Na podkladě takto nekonkrétních tvrzení nelze na správním orgánu požadovat, aby ex officio prováděl šetření, zda zmocněnec žalobce příslušné doklady skutečně doložil. Rovněž nelze odhlédnout od toho, že doklady zmocněnec žalobce doložil na přepážce OAMP tzv. „na neobjednané číslo“. Ačkoliv zmocněnci nic nebránilo respektovat organizační opatření prvostupňového správního orgánu, které mu bylo známo, a využít vyvolávací systém (opak žalobce netvrdí), rozhodl se tímto způsobem nepostupovat. Případně mohl ke sjednání termínu jiný způsob (internetovou aplikaci nebo objednávací telefonickou linku). Pokud tímto způsobem nepostupoval, bylo na žalobci, aby si následně ověřil, zda doklady byly doručeny (tj. správním orgánem skutečně převzaty a zaevidovány). Tím spíše to platí za situace, kdy jeho zmocněnec neobdržel žádné potvrzení o jejich doručení. Tuto skutečnost mohl ověřit do vydání rozhodnutí prostřednictvím nahlížení do spisu. Zjistil by, že se ve spisu doklady nevyskytují, a mohl požádat o prodloužení stanovené lhůty. Nejen že žalobce (resp. jeho zmocněnec) postupoval v rozporu s organizačním opatřením prvostupňového správního orgánu, ale neučinil nic, čím by následně ověřil doplnění podané žádosti. Břemeno důkazní týkající se doručení dokladů spočívalo na žalobci, neboť jím zvolený postup jde k jeho tíži. A protože žalobce neprokázal, že je řádně doručil, správní orgány nepochybily, pokud vycházely ze správního spisu, ve kterém se do rozhodnutí správního orgánu I. st. doklady nevyskytovaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

9. Pokud jde o námitku nesprávného použití zásady koncentrace, zdejší soud konstatuje, že se s touto námitkou žalobce neztotožňuje. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Zásada koncentrace řízení je jedna ze stěžejních zásad správního práva, jejímž účelem je zamezit účastníkům řízení podávat ve věci stále nové návrhy na provedení důkazů, které by znemožnily správnímu orgánu pravomocně ukončit věc v zákonem stanovených lhůtách. Každý účastník je nucen aktivně svá práva hájit, a to již v řízení před správním orgánem I. stupně. Nehájí-li účastník aktivně svá práva, musí si být vědom následků, které mohou v případě jeho procesní neaktivity nastat, tedy že správní orgán II. stupně nepřihlédne k takovým skutečnostem a důkazům, které mohl účastník uplatnit již dříve (tedy v řízení před správním orgánem I. stupně). Postup žalovaného byl správný a také plně v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, neboť jestliže sám žalobce tvrdí, že doklady měl k dispozici již v době řízení před správním orgánem I. stupně, mohl a také měl je správnímu orgánu řádně doložit. Jestliže tak neučinil (viz shora závěr o neunesení důkazního břemene), nemůže se jich dovolávat v řízení o odvolání a tím méně v řízení před soudem (z uvedeného důvodu zdejší soud neprovedl důkazy v podobě předmětných dokladů, které žalobce přiložil k žalobě).
10. Zásada koncentrace řízení není neomezená a v určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS). Koncentrační zásada se dále neuplatní také v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě neuplatní. Řízení se vede o žádosti žalobce, které nebylo zahajováno z moci úřední, nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 As 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 95/2015-36, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 As 99/2016-36). Uvedená zásada se tedy vztahuje i na případ řízení o žádosti žalobce.
11. K námitce žalobce, že ve výzvě k odstranění vad žádosti nebyl řádně poučen o tom, jaké důsledky by mělo užití této zásady pro vyřízení jeho žádosti, zdejší soud konstatuje, že náležitosti výzvy k odstranění vad stanoví § 45 odst. 2 správního řádu, přičemž správní orgán byl povinen poučit žalobce o následcích neodstranění nedostatků, což učinil. Nebyl však povinen poučovat o následcích uplatnění zásady koncentrace řízení, která vyplývá ze zákona.
12. K námitce žalobce, že v odůvodnění správní orgán, ani žalovaný, závěr o tom, že zde je podstatná vada žádosti bránící pokračování v řízení, nezdůvodnily, zdejší soud uvádí, že zákon č. 326/1999 Sb. stanoví, které doklady musí cizinec ke své žádosti o pobytové oprávnění přiložit, chce-li na území České republiky pobývat delší dobu. Tyto doklady umožňují správnímu orgánu posoudit zájem cizince pobývat na českém území (např. za

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

účelem podnikání) s protichůdným zájmem státu regulovat za účelem ochrany např. ekonomické stability počet cizinců na svém území. Potvrzení o bezdlužnosti umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda tu nejsou (např. ekonomické) důvody, pro které by byl další pobyt cizince na území nežádoucí. S ohledem na tento závěr nepředložení zákonem požadovaných náležitostí představuje podstatnou vadu žádosti, která brání prvostupňovému správnímu orgánu v řízení a má za následek zastavení řízení [§ 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s § 66 odst. 1, písm. c) správního řádu].

13. Žalovanému je třeba přisvědčit, pokud žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020, označil jako nepřiléhavý, protože vychází z odlišného skutkového stavu a závěru o nejlepšího zájmu nezletilé žadatelky, což není případ žalobce (sám je zletilý, stejně jako zletilé jsou jeho děti, r. 1995 a 2000, jak vyplývá z jeho žádosti).
14. A jestliže žalobce namítal, že důsledky rozhodnutí žalovaného mají dramatický dopad do jeho soukromého života a přitom zdůraznil nutnost zkoumat individuální okolnosti, zdejší soud konstatuje, že u tohoto typu rozhodnutí obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož se o věci meritorně nerozhoduje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017-27, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019-46, dostupné na www.nssoud.cz). Správní orgány tedy nebyly povinny zkoumat přiměřenost dopadu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a o žádosti žalobce pro její vady nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit.
15. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
16. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
17. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. P. S.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. února 2022

JUDr. Jana Nováková v. r.
předsedkyně senátu